

VOORUITBLIK WINTERSERIE VELDHOVEN 20 JANUARI 2019

Deze eerste wandeling van de winterserie in 2019 leidt ons naar Veldhoven, een plaats in de Brabantse Kempen.

Misschien lopen we in winterse omstandigheden en genieten we van een witte wereld en/of van vrieskou met een helderblauwe lucht. Wat zeker is dat we een mooie wandeling voorgeschoteld krijgen! De kortere afstanden lopen in de richting van Knegsel en Biestheuvel. De langere afstanden komen daarnaast in het schitterende stroomdal van de Beerze en verruilen uiteindelijk het boerenland voor de heidegebieden van de Lanschotse en Neterselseheide.

Heb je ook zin in een lekkere portie frisse buitenlucht én een fijne wandeling, trek dan snel je wandelschoenen aan en kom op 20 januari naar Veldhoven.

De startlocatie, het Boscafé Molenvelden ligt in het buitengebied, zodat we na vertrek vrijwel meteen onverhard lopen en een bosgebiedje ingaan. Na ongeveer 1 km volgt de splitsing van de wandelaars die voor de route van 10 km gekozen hebben. Zij lopen al spoedig het bosgebiedje uit en lopen over mooie, landelijke wegen naar de soeppost, om daar weer aan te sluiten op de route.

De overige wandelaars krijgen een royaler stuk bos. Goede zandpaden leiden ons kriskras door het gebiedje. Dan komen we aan de bosrand. We zien hier de restanten van bebouwing. Na enig speurwerk lazten we het volgende:

Op 3 oktober 1688 werden de twee zaligheden Knegsel en Steensel verwoest door Franse troepen. Alle gebouwen werden platgebrand en de bevolking vluchtte. De dorpen werden herbouwd, een monument op het voormalige kerkhof herinnert aan de dramatische gebeurtenis. Op de bodem zijn de contouren zichtbaar waar eens de kerk stond. Toen was dit het hart van het dorp, nu is dit de bosrijke omgeving ten zuiden ervan.

We lopen een stukje langs de bosrand en komen over een akker. Hierna duurt het niet lang meer voor we de grote koffiepost bereiken. Deze staat op het grasveld van de Emmahoeve, een boerderij in het buitengebied van Hoogeloon. De aardige eigenaar ging direct akkoord toen onze routebouwer vroeg of we voor de boerderij, feitelijk in de voortuin, de wagenrust mochten inrichten. Even een plekje zoeken op de banken, de benen strekken en een moment voor jezelf met een bekertje warme koffie, thee of chocolademelk. Dat smaakt!

We stappen weer aan en lopen nu in een voornamelijk agrarisch gebied.

Het is hier genieten van de weidse natuur.

Het landgoed Biestheuvel nadert.

We lopen over een brede zandweg naar dit parkachtig ingerichte landgoed.

Op een informatiebord lezen we allerlei bijzonderheden over de fauna.

Op het terrein is een fraai gelegen

groepsaccommodatie. Niet gek om hier te verblijven!

Mooie paadjes leiden ons over het landgoed. Uiteindelijk komen we door een draaiportje bij de vijver.

We verlaten het landgoed via een houten poort.

Kort hierna nemen we afscheid van de lopers op de 15 km. Zij maken een doorsteek en lopen via een groot akkergebied in de richting van Vessem. Net voor de bebouwde kom buigen zij af om op weg te gaan naar de soeppost. Daar treffen ze de andere wandelaars.

De route van de langere afstanden (20, 30 en 40 km) komt op een fietspad. Even om je heen kunnen kijken, zonder beducht te zijn op uitstekende boomwortels.

Dan krijgen we een heel mooi stukje natuur. Een smal paadje leidt ons het bos in. We komen in het dal van het schilderachtige riviertje De Beerze, dat hier na beekherstel weer prachtig meandert.

Een weetje:

De naam Beerze werd al in 1545 gebruikt door keizer Karel V en is vermoedelijk afgeleid van berne (bron) of barne (branden). Barne verwijst naar de aanwezigheid van veen of turf dat vroeger dienst deed als brandstof voor de kachel. Het veen werd gevormd in de laaggelegen gebieden rond de beek.

Dit mooie gebied is eigendom van Natuurmonumenten.

We lopen hier trouwens in de voetsporen van onze verre voorouders. Dit pad langs de Kleine

Beerze is onderdeel van de Via Monastica. Op een paal zien we een informatiebord en lezen hierop dat dit de route is van de Sint-Jan in Den Bosch naar Givet in Noord-Frankrijk, één van de wegen die de pelgrims uiteindelijk naar Santiago de Compostela leidde. Al in de Middeleeuwen liepen tienduizenden mensen op deze route!

We gaan het bruggetje over en komen vrijwel direct bij de uitkijktoren. Mocht je de energie hebben: het uitzicht is absoluut de moeite waard!

Een stukje verder gaan we via een bruggetje terug naar de andere kant van de Beerze en lopen we naar de 1e caférust. Deze is op de Eurocamping in Vessem. We hebben inmiddels 12 km afgelegd. Na deze welkome onderbreking buigt de 20 km af. De wandelaars op deze route lopen via een paadje langs de camping om dan weer aan te sluiten bij de lopers op de langere afstanden, die inmiddels op de terugweg zijn.

De langste afstanden vervolgen de route over de camping. Zij verlaten deze bij de achteruitgang. Dan volgt voor beide afstanden een traject waar zij veel gedenkplaatsen uit de 2^e wereldoorlog tegenkomen. Dit is vooral bij Hoogeloon en op de Neterselse en Landschotse heide. De eerste gedenkplaats treffen zij ongeveer 1 km na de camping. Hier staat een bevrijdingsmonument. Daarna gaan we opnieuw de bossen in en lopen we naar natuurgebied "De Grijze steen" van het Brabants Landschap. De Grijze Steen is het overgangsgebied tussen de geheel ontgonnen Landschotse Heide en het dal van de Groote Beerze. Op dit punt is de splitsing van de 30 en de 40 km. De 30 km-route leidt langs een stukje ruilverkavelingsgebied naar de kleine koffiepost aan de rand van de Landschotse heide.

Foto: Johan van de Sande

De wandelaars op de langste afstand krijgen een hele mooie lus! Eerst lopen ze langs de Grote Beerze, dan over de Neterselse heide. Hier zien de wandelaars een grote kei met een gedenkplaat, een aandenken aan een vliegtuig dat daar is neergestort in de Tweede Wereldoorlog.

Hierna volgt de route de Kleine Beerze. Na al dit moois komen ze bij de rustpost bij de Landschotse heide samen met de lopers op de 30 km.

Na deze exclusieve rust lopen we verder over de zandpaden op de Landschotse heide en komen langs de oefenbommen uit de Tweede Wereldoorlog.

Een weetje:

De Landschotse Heide heeft nog een rol gespeeld tijdens de Tweede Wereldoorlog. Op Vliegveld Welschap werden toen door de Duitse bezetter bommenrichters opgeleid die op de Landschotse Heide moesten oefenen in het bombarderen van schepen. Daartoe werd een schijnhaven aangelegd en ook werden er schijnboten gebouwd. Deze bestonden uit aarden ruggen van 50 meter lang en 7 meter breed, met daarop een soort houten kajuit. Een aantal van deze aarden wallen ligt er nog steeds. Ook de bunker, van waaruit waarnemingen werden verricht, is er nog te vinden. Vaak werden betonnen bommen gebruikt die door een rookpatroon aangaven waar ze neervielen. Hiervoor werd een buisje met fosfor gebruikt. Bij de val brak het glas en ontvlamde de fosfor, wat met veel rook gepaard ging. Zo was goed te zien of het projectiel op de juiste plek neergekomen was.

Na de bevrijding is een groot deel van de heide ontgonnen.

De boeren gebruikten de betonnen bommen om er hun erf mee op te sieren.

Foto: Johan van de Sande

Verderop is de samenkomst met de 20 km. Gezamenlijk lopen we naar de soeppost. Al spoedig zien we de bekende witte tenten staan en even later genieten we van een warm kommetje wintersoep. Het blijft leuk om te raden naar de naam van de homemade soep. Dat het zal smaken, is zeker! Inmiddels zijn ook de kortere afstanden gearriveerd en zijn alle wandelaars weer samen. We lopen het laatste uurtje vol.

Foto: Johan van de Sande

Onderweg komen we bij het gehuchtje Halfmijl in het bijna gelijknamige bosgebied de *Halve Mijl*, bekend om de daar aanwezige prehistorische grafheuvels. We komen langs 5 grote grafheuvels.

De Halve Mijl is in het begin van de twintigste eeuw aangelegd als productiebos. Maar nu speelt de houtproductie hier geen rol meer en krijgt het bos steeds meer een natuurlijk en daardoor gevarieerder en fraaiër karakter.

Het is dan ook nog even genieten.

Vlak voor het voor het einde lopen we nog langs een grote zwerfkei met daarop de tekst "Termeulenpael van Sandt Oers 1903" en aan de zijkant de namen van de plaatsen Oers en Knegsel. De steen markeerde de grens tussen beide plaatsen.

Ondertussen maken de vele geparkeerde auto's duidelijk dat we dicht bij de plek zijn waar we eerder vandaag gestart zijn. Met een voldaan gevoel kijken we terug op een heel gevarieerde wandeling, waar we onze routebouwer van vandaag, Johan van de Sande, hartelijk voor bedanken!

-Myriam van den Berg-